

Не улазећи у расправу чије је дело интернет сајт Викиликс, да ли је то још једно чедо ЦИЕ, или су мајстори нове технологије „провалили“ у строго чуване тајне једног дела америчког Министарства иностраних послова (State Department), и пружили прилику радозналном свету да чита занимљиво штиво, сматрам да је садржај објављених докумената веома добар извор за разјашњење савремених догађаја, барем када су Србија и ми Срби у питању. Њихова посебна вредност добија на значају чињеницом да америчко Министарство иностраних послова није демантовало веродостојност и аутентичност. За нас Србе су још значајнији садржај јер ниједна личност која се помиње у две-три хиљаде депеша у којима је Србија поменута у одређеном контексту није оспорила истинитост својих речи написаних и објављених у извештајима!

Имајући у виду да су то документи са потписима челника Амбасаде Сједињених Америчких Држава у Београду о, првенствено политичким, активностима њених дипломатских службеника у нашој средини, њима се може поклонити високо поверење и они се могу третирати као веома битни извори за објашњење бројних догађаја, то јест процеса од којих многи још нису завршени. Документи, међутим, неће омогућити склапање потпуне слике наше блиске прошлости јер не знамо шта су друге, такође дипломатске, заједнице, британска или немачка на пример, радиле на истом послу. Без обзира на то, документа су незаобилазна у разјашњавају и поимању појединих процеса као и да послуже као основа за предвиђање краја тих процеса, у првом реду окончања решавања српског националног питања на простору некадашње Југославије. То питање је за америчку политику на Балкану већ готово две деценије веома важно и у оквирима њихове глобалне политике, која подразумева и напад на интересну зону и деловање Русије у обједињавању православног простора и утицаја фактора који су против експанзије НАТО-а.

Америчко виђење решавања српског националног питања има неколико степеница: започело је маргинализовањем српског народа у новим балканским државама насталим на територијама бивше Југославије, настављено одвајањем Косова и Метохије и стварањем независне државе Косово под протекторатом НАТО-а, планирањем убрзаног

Пише: Вељко Ђурић Мишина
среда, 30 мај 2012 15:55

уласка Србије у НАТО – најпре у Партнерство за мир, регионализацијом Србије и њеним свођењем на територију површине испод 50.000 квадратних километара. У међувремену је паралелно започело довођење српских заједница у окружењу на најнижи степен политичког и сваког другог организационог система у тим државама (Српска треба да буде докрајчена кроз унитаризацију Босне и Херцеговине, а која ће, као и Србија, бити у интересној зони Турске).

Тај план је дугорочан и веома комплексан. У његовој реализацији посебно место намењено је „подобним“ Србима. Један од најважнијих на том послу био је и јесте Борис Тадић. Да је ово тачно, уверава нам његова десетогодишња политичка активност.

Текст који следи представља само мали допринос у потврђивању чињеница о активностима Бориса Тадића и његове најближе околине које су нанеле штете Србији и српском народу на Западном Балкану.

Примарни извор у састављању овог текста представља један део депеша Амбасаде Сједињених Америчких Држава објављених на интернет сајту Викиликс.

О дипломатским службеницима и њиховим саговорницима

Новија историја дипломатских представништава казује следеће: по структури послова амбасаде, амбасадор „ради“ са првим човеком те државе, други човек је готово увек главни извршилац задужен првенствено за политичка питања, оперативне послове и сва остала питања у тој земљи, секретари су у служби обавештајног рада. Американци су превазишли тај модел структуре раширивши се у низ сектора у којима, различито од државе до државе, раде бројни службеници специјалисти одређених профила. Тако припадници политичког сектора већ више од две деценије обављају поверене им послове – рад са опозицијом на српској политичкој сцени. Њихови изабраници бивали су најпре форсирани у вестима у контролисаним медијима (Слободна Европа, Радио Франс Интернационал, Дојче Веле...), довођени на разне курсеве који су организовани у околним државама а важније и у Сједињене Америчке Државе, и тако припремани за разноврсна политичка збивања у Србији која ће довести до послушничке „елите“ у свим сегментима државних органа, који ће да спроводе евроатланске интеграције и којима је крајњи циљ тотална деградација Србије и српског народа. А до тог циља има још неколико степеница!

Квалитет чиновника у амбасади може да илуструје и следећих неколико чињеница.

Амбасадор Камерон Мантер имао је сараднике који су добро познавали српску етнопсихологију и на основу тога давали

мишљења о српском народу и његовим представницима. Тако је Мантер 8. новембра 2007, после подношења резолуције Српске радикалне странке у Скупштини о потреби окончања изолације Кубе, коју су својевремено наметнуле Сједињене Америчке Државе, и њеног усвајања са 209 од 250 гласова, написао: „Парламент је и даље већим делом једна неуобличена институција, којој је потребна озбиљна реформа. Недостатак способности рационалних парламентарца да спрече још један акт 'лудих Срба', такође указује на озбиљан рад који озбиљне странке морају да предузму како би изградиле своје бирачко тело и образовале јавност.“ (07BELGRADE1529 од 8. новембра 2007)

Доскорашња заменица шефа мисије боравила је више месеци на студијском раду („Експеримент из живота у иностранству“) у Србији 1973. године у једном селу код Краљева. Она је 26. јануара 2008. посетила своје некадашње станодавце истога дана када је и Борис Тадић имао предизборни скуп у центру града. (08BELGRADE111 од 29. јануара 2008) Нема потребе да нагађамо какве су квалификације дотичне службенице, јер би нас то одвело у беспотребну ширину. Довољно би било тврђење да је она била кључни чинилац у преумљењу Маје Гојковић крајем 2007. године да напусти Српску радикалну странку. (07BELGRADE1553 од 15. новембра 2007)

Последња деценија политичке историје Србије показује шта је до сада урађено по помињаном пројекту деградације Срба и Србије. Припадници политичког сектора Амбасаде Сједињених Америчких Држава директно или индиректно учествују у креирању делатности утицајног дела домаће политичке врхушке и о томе своје надређене обавештавају посебном линијом преноса информација. Мада и војни сектор делује у оквиру амбасаде, он има и додатне дужности па мора да о појединим битним стварима обавештава надлежне али и посебну команду у НАТО-у. За то му служи посебна линија. Припадницима овог сектора посао је знатно олакшан од оног момента када су отворили своју званичну канцеларију у Министарству одбране Србије. Један од видова њихове делатности јесте везивање

Војске Србије са некаквом Гардом Охаја!

У амбасади раде службеници ЦИА-е и других обавештајних служби и њихова област интересовања су првенствено српске обавештајне службе. Само неколико депеша даје податке о безбедоносним проценама тих обавештајаца и њиховим акцијама и успесима код српских официра. Американци су обезбедили да неколико српских полицајаца оде на дошколовавање у криминалистички сектор на ФБИ академији. „Лични односи који су се развили међу особљем амбасаде током ових програма обуке, као и програми сами по себи, изнедрили су официрски кадар који је посвећен професионализму, са регионалним погедима на криминал и тероризам. Без обзира на догађаје од 21. фебруара 2008, (ради се о нападу на амбасаду после демонстрација због проглашења независности Косова – примедба аутора) када полиција није реаговала због политичке одлуке у Министарству унутрашњих послова, официри који командују најмање два специјалним полицијским јединицама деловали су на сопствену иницијативу, реаговали и обезбедили простор око амбасаде како би омогућили ватрогасцима и помогли да се рашчисти и обезбеди затворени простор амбасаде.“ (09BELGRADE199 од 9. марта 2009)

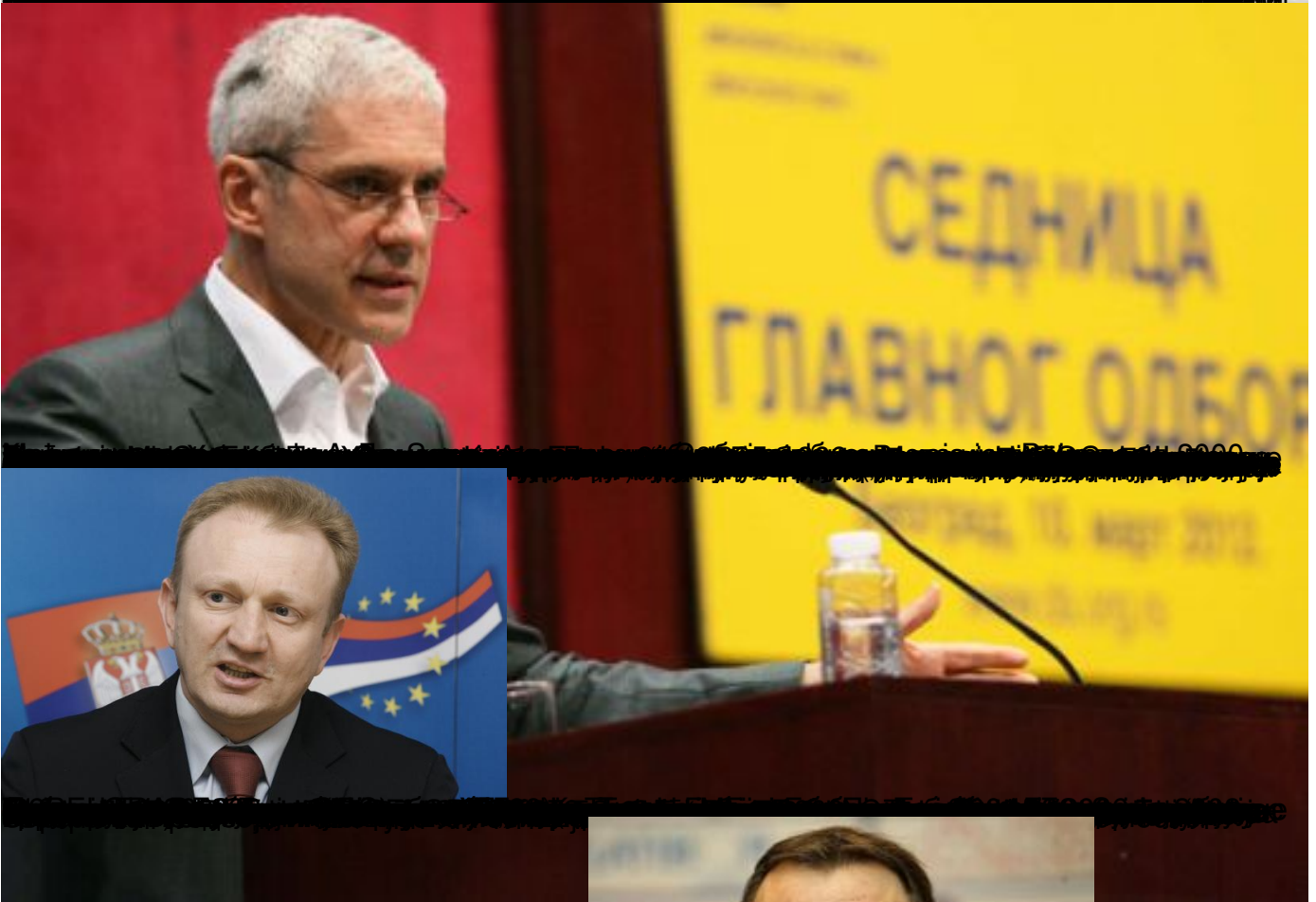
На нашу жалост у познатим депешама нема извештаја припадника војног сектора, па смо ускраћени у реконструкцији и предвиђањима блиске будућности. Узгред, Викиликс није објавио ни једну депешу војног сектора без обзира на то из које су амбасаде Сједињених Америчких Држава информације стизале у Вашингтон.

Службеници амбасада, свеједно да ли су на врху или дну дипломатске хијерархије, имају задатке које обављају у држави у којој су на служби. Кризне ситуације, као што су ратови у распаду Југославије 1991-1999, богомдане су прилике за исказивање способности. Управо је то потврдио Ајвор Робертс, некадашњи амбасадор Велике Британије у Београду, у разговору са новинарком *Политике* објављеном 8. априла 2012. Амбасадор је циљ својих разговора са Слободаном Милошевићем објаснио речима: „А мој посао је био да га убедим и штапом и шаргарепом да уради онако како је то усаглашено у Лондону.“

Како су и шта амерички дипломати радили на Балкану делимично смо сазнали у књизи Ричарда Холбрука. О њиховој делатности има много тога у објављеним телеграмима написаним у Београду после разговора са политичким личностима које су се устоличиле после 5. октобра 2000, у једној од револуција које су организовали (Англо)Американци широм света.

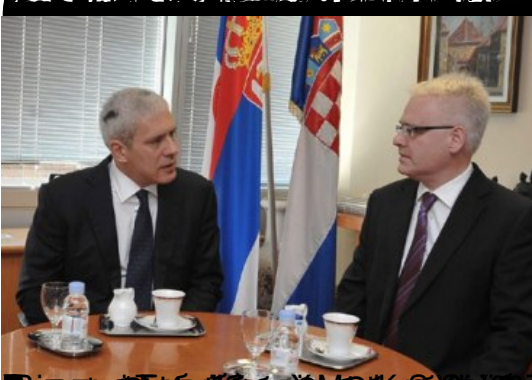
Борис Тадић у депешама америчке амбасаде у Београду

Пише: Вељко Ђурић Мишина
среда, 30 мај 2012 15:55

Борис Тадић у депешама америчке амбасаде у Београду

Пише: Вељко Ђурић Мишина
среда, 30 мај 2012 15:55

Борис Тадић у депешама америчке амбасаде у Београду

Пише: Вељко Ђурић Мишина
среда, 30 мај 2012 15:55

~~Борис Тадић је у Београду изјавио да је у складу са својим обавезама према грађанима Србије да се неће повластити пред притисцима страних држава, али да ће се залагати за мирно решење спорове са околним државама. Он је такође изјавио да је Србија спремна да се придружи Европској унији и да ће се залагати за уједињену Европу.~~